

Influența mentalității ecumeniste asupra etosului creștin în Biserica Ortodoxă Română

Motto: *Ortodoxia este Trupul unic, dumnezeiesc și omenesc, al lui Iisus Hristos înviat.*
(Sfântul Justin Popovici)

Preasfinții Voastre,
Preacuvioși Părinți Athoniți,
Preacuvioși Părinți și preacuvioase maici,
Preacucernici Părinți,
Iubiți frați și surori în Domnul,

Pentru a prezenta această temă trebuie dintru început să definim **termenii** pe care îi vom folosi:

1. Mentalitate ecumenistă = este o ideologie demonico-masonică, al cărei scop asumat este nivelarea căii pentru venirea antihristului.

2. Etos creștin = în cazul nostru este vorba de Hristos Cel prezent și viu în inimile noastre, așa cum L-au iubit și L-au propovăduit generațiile de ortodocși în ultimii 2.000 de ani în spațiul carpato-danubiano-pontic și nu numai. Este felul nostru de a fi, ghimpele care stă în inima plină de cinism a vrăjmașilor Ortodoxiei, care acum s-au înmulțit și și-au făcut sălaș în interiorul Bisericii noastre, *mama neamului românesc*.

3. Biserica Ortodoxă Română = o parte a ei, deloc neglijabilă, suntem noi, cei prezenți aici, care ne aflăm în unire de credință ortodoxă cu toți ierarhii, preoții, monahii și mireni care vor să fie *următori ai Sfinților Părinți*. Nu fac parte din B.O.R. cei care s-au lepădat de ea, adică trădătorii Ortodoxiei, promotori și agenți ai Noii Ordini Mondiale, care au scuipat în fața lui Hristos prin semnătura pusă de ei pe documentele eretice din Creta.

Cuvântul meu de astăzi va avea forma unei mărturii de conștiință, lucrurile vor fi spuse simplu, direct, fără ocolișuri, căci *vremea s-a scurtat și judecata este la ușă*.

Tema ce mi-a fost propusă spre analiză este una extrem de importantă, care are ca scop a convinge pe toți cei ce o audiază și o vor citi de pericolul real al ecumenismului în viața de zi cu zi, de faptul că ecumenismul deja ne-a schimbat radical percepția despre ortodoxia credinței noastre, încă dinainte de sinodul din Creta și că este imperios necesar să îl condamnăm și să ne întoarcem la ortodoxia practică de strămoșii noștri înainte de apariția acestui cumplit flagel spiritual. Așadar, îmi propun azi să surprind cât mai multe dintre aspectele vieții bisericești în care ecumenismul deja ne prezintă Ortodoxia așa cum vrea el să o înțelegem și care nu este deloc ortodoxie, ci un sincretism eretic care ne poate duce la osânda veșnică. Mă voi limita la un număr de **șapte**, ca număr ce simbolizează desăvârșirea, la care suntem chemați cu toții ("*Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel din ceruri desăvârșit este*" - **Matei 5, 48**)

Mai întâi avem însă nevoie să înțelegem care este situația per ansamblu, adică în ce punct al evoluției ecumenismului ne aflăm, ca să înțelegem câte capete are aceasta fiară antihristică.

Părintele Sava Lavriotul a afirmat încă de anul trecut că începutul ecumenismului ar fi legat de **Enciclica** patriarhului ecumenic Ieremia al Constantinopolului, din anul 1902. Ce cuprinde însă aceasta?¹

Enciclica tratează despre relațiile dintre Bisericile Ortodoxe autocefale și despre alte probleme de interes general, pe vremea aceea. Ea a fost publicată într-o broșură (80 de pagini), tipărită de Editura Patriarhiei Ecumenice în anul 1904 (Enciclicele sunt scrisori trimise pretutindeni, ori a aștepta doi ani spre a publica textul și a-l trimite pare un lucru ciudat, însă el se explică prin faptul că broșura conține și răspunsurile Bisericilor Ortodoxe autocefale). În introducere se spune care sunt pe scurt temele tratate:

a) întâlnirea în înțelegere și în iubire și întărirea Bisericilor Ortodoxe autocefale;

¹ Un studiu pe scurt am publicat la adresa: <http://prieteniiinfantuluiiefrem.ro/2017/02/12/inceputul-ecumenismului-studiu-preliminar-pe-documente-1902-si-paralela-cu-febra-cretana-2016/>

b) relația posibilă și abordarea cu iubire creștină a celor două **ramuri** (αβαδεδρῶδας) creștine, catolicismul și protestantismul (deja expresia sună neortodox, fiind numiți ereticii – ”ramuri”; apoi s-a dezvoltat și ”teoria ramurilor”, celebră în erezia ecumenistă; dacă li se spunea ”ramuri uscate, despărțite de Trupul Bisericii, moarte și lipsite de har” – atunci era o exprimare conformă cu realitatea).

c) cum vede Biserica Ortodoxă apropierea și unirea cu așa-numiții ”vechii catolici” (care s-au despărțit de ceilalți catolici-papistași);

d) păstrarea sau schimbarea calendarului aflat în uz.

Urmează textul, prin care se arată dorința de unire cu neortodocșii. Partea a doua a broșurii expune răspunsurile patriarhiilor ortodoxe (a Ierusalimului, a Rusiei, a Bisericii Greciei, a Bisericii Române – care încă nu era patriarhie, a Bisericii Serbiei, a Bisericii din Muntenegru).

Răspunsul românilor este cuprins între paginile 42-53, fiind semnat de ierarhii români, în frunte cu Iosif, mitropolit primat al României. Răspunsul românesc este foarte echilibrat și extins. La un moment dat se spune așa: ”Nu acceptăm însă propuneri în ceea ce privește modul de intrare (în ortodoxie): pentru că există o singură, unică intrare spre Cale, Adevăr și Viață, și aceasta este credința sinceră, neîntinată și statornică, așa cum noi am primit-o de la Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și cum au dogmatizat-o Sfinții Lui ucenici prin cele șapte Sinoade Ecumenice, atât în ceea ce privește învățătura, cât și din punct de vedere al disciplinei canonice bisericești.”

În cazul sârbilor, ei hotărâsc mai multe puncte concrete, din care la punctul 2 (la pagina 61 a broșurii) se spune așa: ”Această unire (a ortodocșilor cu eterodocșii) este cu puțință să se realizeze dacă dogmele Sfintei Biserici Ortodoxe sunt păstrate în toată integritatea și în esența lor, așa cum au fost păstrate în primele secole creștine de către toți creștinii.”

Deci, dacă ar fi fost urmată linia propusă în această Enciclică, azi nu mai existau poate eterodocși, ci erau convertiți la dreapta credință. Însă scopul ecumenismului era ca, folosind niște pretexte bune, să înainteze în lucrarea de izolare a celor care mărturisesc Ortodoxia, de racolare a celor dornici de a o trăda și de folosire a acestora pe post de *cozi de topor* ale Apusului, pentru a încerca surparea Bisericii lui Hristos din interior.

Apoi a urmat primul război mondial, a apărut problema cu calendarul, prin care Vaticanul a vrut să dea o lovitură de moarte Ortodoxiei, distrugând unitatea ei cultică – cea prin care se manifestă practic și continuu duhul ei de continuatoare a Ortodoxiei Sfinților Părinți. Însă Dumnezeu a ajutat ca – cu excepția ereticilor stiliști (numiți eretici pentru că rebotează pe ortodocși doar pentru că aceștia ar fi pe calendarul nou) – Biserica să își poată continua misiunea, chiar dacă problema calendarului ar trebui să fie rezolvată urgent la nivel sinodal panortodox.

După al doilea război mondial a venit peste noi, românii, ciuma comunistă, care a umplut cerul de Sfinți Noi Mucenici, pe care îi pomenim astăzi. Și pentru că în ultimii ani mulți ne-am declarat evlavvia și recunoștința față de ei, **acum este vremea prigoanei noastre**, ca să ne arătăm vrednici sau nu de înaintașii noștri.

1. În ultimii aproape 30 de ani experimentăm extinderea ciumei ecumeniste în rândul poporului român. Cred că principala cauză a risipirii turmei în înșelările eretice nu o constituie, așa cum spun mulți, doar studiile făcute prin Apus de către mulți ierarhi și preoți români, cu toate că nici acest factor nu trebuie neglijat și vom reveni asupra lui. Este trist că și unii dintre cei ce au aprofundat tainele teologiei ortodoxe în spații ortodoxe tot ecumeniști sunt, cel puțin deocamdată. Într-o discuție de acum doi ani cu pr. prof. dr. Emil Jurcan, pe atunci decan al Facultății de Teologie Ortodoxă din Alba-Iulia (care mi-a fost duhovnic și profesor în anii mei de seminar la Alba-Iulia – 1992-1997), m-a întrebat cu ce mi-a fost de folos perioada de studii post-universitare în Grecia. I-am răspuns că *mi-a întărit coloana vertebrală ortodoxă*. A râs, iar eu i-am răspuns că fără studiul direct al Sfinților Părinți nici un absolvent de studii teologice ortodoxe nu poate gândi și trăi ortodox. Acest studiu nu se face la noi, căci majoritatea cursurilor din Facultățile de Teologie Ortodoxă sunt impregnate aproape 90% cu *informații* în duh papistaș, protestant și păgân. Bine spunea Nae Ionescu în memoriile sale, că atunci când a ajuns profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București, s-a mirat că a fost primit cu multă răceală. S-a gândit că atmosfera se datora faptului că el era mirean și toți ceilalți profesori erau preoți. În scurt timp însă și-a dat seama care era răspunsul: *era prea ciudat să fie un ortodox între atâția protestanți*. Așadar, acum teologia românească ce oferă țării și Bisericii? Și, răspunzând la această întrebare, voi arăta și principala cauză a răspândirii ecumenismului, de care aminteam mai sus: l-am întrebat pe un coleg de-al meu, pe când eram în ultimul an de studenție la București (2001), ce are de gând să facă în viitor? Iar el mi-a răspuns: îmi strâng niște bani, ca să îmi cumpăr o parohie! Era împăcat cu gândul, trecuse de faza *smintelii*, știa că *așa merg lucrurile*.

Deci, într-o țară în care **simonia a ajuns lege**, ce fel de păstori poate avea acest neam? Un candidat la preoție care *donează* câteva zeci de mii de euro în contul centrului eparhial sau al unei mănăstiri *indicate* dinainte, se va raporta la noii lui credincioși ca la cei de la care *trebuie să își amortizeze investiția*. Și asta îi va otrăvi primii ani ai preoției lui. Când *a ieșit la liman* deja este prea târziu spre a se mai gândi la: *paște oile Mele*. A învățat și a fost continuu amenințat la nivel de protopopiat și episcopie că trebuie să *mulgă oile*. Să le călăuzească în adevăr? Cred că glumiți. Are ca exemple nu pe Sfinții Părinți, ci pe *popanii* cu care trebuie să ajungă *de la chip la asemănare*. Așadar, nu prea are țara noastră multe șanse pastorale pentru înveșnicirea vieții ei în Hristos, prin Duhul Sfânt. Nu judecăm pe nimeni, ci compătimim acolo unde din preafrumoasa preoție a rămas doar *durere, întristare și suspin*.

Așadar, principala cauză a influenței ecumenismului în România este **trădarea Bisericii din interiorul ei** și slujirea la sfântul altar nu numai a iubitorilor de Hristos, ci și a vânzătorilor Lui. Dacă proporția a fost de 1 din 12 în cazul Sfinților Apostoli, astăzi tinde spre 11 la 1, spre surparea din păcate a acestui neam iubitor de Hristos.

2. A doua cauză a influenței mentalității ecumeniste care pe toate le amestecă, pe toate le relativizează și nu slujește Dumnezeuului adevărat, ci diferiților idoli, este închinarea la idolul plăcere. Iar una dintre consecințele directe ale acestei *închinări* este **păcatul generalizat al pruncuciderii**. Suntem o națiune criminală, aproape fără seamăn în lume, deci întrebarea nu se pune: cum vom rezista? ci: cum de ne mai răbdă Dumnezeu? Răspunsul este simplu: pentru astfel de zile ca cea de astăzi, pentru rugăciunea și umilința celor simpli și neștiuți de noi mai ține încă Dumnezeu pământul acesta. Ce putem face? Răspunsul îl va da Dumnezeu fiecărei conștiințe treze, care vrea să facă voia Lui. Important este ce nu trebuie să facem: să nu mai stăm deoparte, să nu mai calculăm ce și cum ne expunem dacă vrem să fim ai lui Hristos, ci să trăim Ortodoxia, în fiecare zi, ca și cum acea zi este ultima a vieții noastre și noi, nu altcineva, vom fi chemați să dăm răspuns de ceea ce am făcut.

Doi frați ortodocși români din **Viena** m-au rugat să inserez în acest referat și următoarele semnale de alarmă, pentru ca adevărul referitor la pruncucidere să fie spus pe față:

Colosala dramă a poporului român numără 24 de milioane de prunci uciși oficial în clinicile de stat în anii de la Revoluție încoace, mai ales prin așa-zisele "*contraceptive*" (pilula și spirala), care provoacă avort timpuriu, până în 15 zile și cu care, conform unor cercetători ruși, fiecare femeie care le folosește ucide mai mulți copii pe an. Pilula introdusă în anii 1960 a decimat practic popoarele Europei, care sunt înlocuite majoritar deja de populații islamice, lucru pe care noi nu îl trăim încă din plin, dar nici nu mai este mult.

În ceea ce ne privește, "*anticoncepționalele*" și avorturile (legalizate de masoni în decembrie 1989) reprezintă arma folosită de aceștia împotriva Bisericii și a neamului, alături de risipirea printre străini. Apărarea anemică a făcut posibil ca "*arma satanei*" să nimicească zeci de milioane de suflete din turma abandonată și manipulată și care astfel a căzut în capcana urătorului de oameni.

Metodele "*contraceptive*" ne fac ucigași de prunci – pe noi bărbații în primul rând și apoi femeile. Credem că o luptă împotriva ecumenismului fără una împotriva avorturilor nu are șanse de reușită, căci crima nu face decât să ne adâncească în erezie, cum spunea un preot: "*un popor ucigaș de prunci nu are cum să nu devină și eretic*." L-am avut printre noi pe **pr. prof. dr. Ilie Moldovan**, care trăgea semnalul de alarmă: *ne piere neamul!*

Și pentru ca nimeni să nu spună că acest aspect nu are legătură directă cu ecumenismul, iată ce îmi spunea acest mare preot al neamului – Dumnezeu să îl odihnească cu sfinții, cu care am avut cinstea nemărginită de a face o teză de doctorat. Prin anii '80, sfinția sa a participat la o Conferință teologică ecumenistă la **Sofia** (în Bulgaria), ca unul dintre reprezentanții români, fiind profesor de teologie morală. În lucrările pe secțiuni, părintele Ilie a insistat ca la discuțiile în plen să se abordeze și tema: *drepturile pruncilor nenăscuți*. În ziua plenului, dimineața s-a discutat posibila ordine de zi. Un grup de *preotese suedeze lesbiene* s-a opus vehement propunerii părintelui Ilie. Tulburarea a durat în plen câteva ore, în final refuzându-se abordarea critică a temei. După încheierea Conferinței s-a editat un volum cu cele discutate, însă nimic din acest episod nu a fost nici măcar amintit. Atunci părintele Ilie și-a dat seama că ecumenismul nu are de-a face cu misiunea ortodoxă, cu mărturia cea bună, ci este doar un loc al minciunii, al manipulării și al sincretismului eretic ateu, adică potrivit lui Dumnezeu cel adevărat. De atunci a refuzat să mai facă parte din vreo delegație română în dialogurile ecumeniste. A fost șansa lui pentru a rămâne vertical, ortodox, român până la sfârșitul vieții pământești, lucru la care ecumeniștii de azi pare că nu iau seama.

3. Un alt aspect demn de amintit aici este cel legat de **împreună-rugăciunile cu ereticii**. Ne tot aruncă în față ecumeniștii argumentul că încă nu s-a ajuns la potirul comun. Pr. prof. dr. Theodoros Zisis spunea că nici nu se va ajunge acolo pe față atâta vreme cât există opoziție ortodoxă. Însă ereticii sunt primiți la potirul ortodox, a devenit

deja o tradiție (a se vedea cazul eparhiilor românești din Germania și Italia), se numește *ecumenism popular*. Nu este atât de important când vor ajunge la *potirul comun*, ci faptul că deja ortodocșii implicați în ecumenism nu mai sunt deloc ortodocși. Duhul trădării este adânc înfipt în ei, le ține loc de conștiință sau, mai bine zis, le-o anulează. L-ar da pe Hristos nu pe 30 de arginți, ci cât mai repede, și gratis, numai să scape de El.

Tot în acest sens a fost întrebat **Gheronda Agathon**, egumenul mănăstirii Konstamonitu din Sfântul Munte Athos, de ce aghioriții nu sunt în prima linie a luptei ecumeniste² (știm că sunt aghioriți care deja au întrerupt pomenirea ereziarhului Bartolomeu, îi avem aici pe Gheronda Sava Lavriotul și pe invitații lui, sunt în aproape toate mănăstirile athonite părinți care luptă cu fiara ecumenistă, nu este adevărat că doar cei de la chilii *nu se supun* duhului ecumenist, însă la nivel de mănăstiri athonite tăcerea este *asurzitoare*)?

Deci a fost întrebat Gheronda Agathon cum de aghioriții, care fac slujbe tot timpul, citesc zilnic din viețile sfinților, cum de nu își dau seama că lupta contra panereziei ecumeniste este o datorie sfântă și imediată a fiecăruia dintre ei? De ce se tem aghioriții să vorbească, de ce le spun pelerinilor că să nu vorbească deloc despre aceste probleme, ci să facă *ascultare de Biserică*? Răspunsul lui este simplu: *dacă nu trăiești ceva, nu poți să vorbești despre acel lucru*. Cu alte cuvinte: unii chiar ajung de citesc operele Sfinților Părinți, dar nu trăiesc în duhul lor. Eu aș spune că aici, în atitudinea fiecăruia, se vede de fapt cât și dacă Îl iubește pe Hristos. Sau se iubește numai pe sine, bunăstarea lui, neimplicarea lui, *capul plecat sabia nu îl taie* etc?

Ca o continuare a celor de mai sus, pentru că întrebarea respectivă i-a fost pusă starețului Agathon de către părintele Nicolaos Manolis din Thesalonic (care a întrerupt pomenirea mitropolitului Antim al Thesalonicului și este prigonit de către acesta), iată ce spune același părinte într-un articol din data de 14 iunie 2017, numit *Sfinții Părinți sunt în ADN-ul ortodocșilor*³:

”În ADN-ul duhovnicesc al ortodocșilor există Sfinții Părinți, sunt Sfinții Bisericii și Mucenicii care nu au trădat credința. Așa și noi, orice ne-ar face, oricât ne vor bombarda ecumeniștii mintea cu diplomația lor și vor zice că lucrurile nu merg în direcția trădării credinței, noi, cei din colțișorul cu Sfinți Părinți, nu vom fi de acord cu ei.

Mulți mă întrebați cum pot să facă ierarhii ecumeniști acest lucru, să trădeze credința prin împreună-rugăciunile lor cu ereticii, în vreme ce Sfinții Părinți nu permit acest lucru? De ce se duc patriarhii și alți episcopi și participă la slujbă împreună cu papa și cu ”biserica” papală? Dintr-un motiv foarte simplu. Nu au gustat deloc frumusețea Ortodoxiei. Sunt goi, lipsiți de harul Sfântului Duh, nu au trăit nimic ca și slujitori în fața Sfintei Mese.

Ei săvârșesc un adulter duhovnicesc. Părăsesc Mireasa lui Hristos, pentru că aceasta nu îi face fericiți, devreme ce ei nu au cunoscut-o, nu au trăit-o. Hristos nu este singurul Mire al sufletului lor. Ei își alege alți ”miri”. Însă ceea ce găesc nu are calitatea dreptei credințe, nu înțeleg că ceea ce au găsit este un nimic, este ceva întinat. Ei părăsesc frumusețea și se duc spre cele întinate.”

Cu alte cuvinte, **ecumeniștii sunt niște adulterini ai Bisericii lui Hristos**, care s-au lepădat de ea, apoi au înnebunit și acum vor să ne tragă și pe noi la pierzanie. Sunt niște *teologi ai nimicului și ai slavei deșarte*. Nu îl slujesc pe Hristos și nu sunt ai lui Hristos. Iar noi trebuie să îi demascăm, să îi îndemnăm la pocăință, să răbdăm relele ce ne vin din partea lor, să cerem Domnului să îi ierte, căci nu știu ce fac și să ne pregătim *bagajele* pentru plecarea din această *vale a plângerii*, nădăjduind în răspuns bun la înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos.

4. Un alt aspect pe care vreau să îl subliniez este **limbajul de lemn din teologia românească**, diplomația de care vorbea mai sus și părintele Nicolae Manolis. Ni se tot spune de ascultare, însă mai întâi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, apoi de oameni. Ori Dumnezeu ne-a vorbit, ne-a dat teme de ascultare prin Testamentul Vechi și Nou, mai ales prin cel Nou, în duhul căruia au trăit toți cei pe care azi îi numim și îi recunoaștem ca Sfinți, căci Dumnezeu i-a arătat mai întâi a fi bineplăcuți Lui. Ceea ce vrea ecumenismul este să uităm datoria noastră de a fi următori ai Sfinților Părinți, adică a merge pe calea trasată de ei, pe care ei înșiși au mers. Nu vrem să facem mai puțin ca ei, nu vrem să lăsăm nimic deoparte din tezaurul credinței, nu acceptăm minimalismul dogmatic care duce de fapt la *sinucidere teologică*, căci a pași lângă această *cale patristică* înseamnă pur și simplu a cădea în prăpastie. Nici nu vrem să facem mai mult ca Sfinții Părinți, nu ne asumăm – așa cum, în rătăcire fiind, își asumă unii soluții noi, personale, *salvatoare*, de genul *Împărtășaniei la cutiuță* sau de *spovedanie prin bipuri*, căci iar cădem de pe calea Sfinților Părinți, oprindu-ne pe cărare și fiind împinși la o parte de cei ce vin după noi. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă așa de frumos să fim *cu ochii țintă la Hristos*.

Iată și un exemplu, o **analiză** a situației descrisă mai sus:

² A se vedea filmarea pusă la adresa: <https://www.youtube.com/watch?v=Z5jpOfsNB8Q>

³ Sursa: <https://katanixis.blogspot.ro/2017/06/dna.html>

În perioada 9-10 iunie 2017 s-a desfășurat primul Simpozion Inter-Ortodox⁴ care a avut un caracter critic, științifico-teologic și la adresa pseudo-sinodului din Creta. Simpozionul a avut loc în cadrul Patriarhiei Bulgariei, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Neofit al Bulgariei. Unul dintre cei prezenți a fost și părintele Mihail Bregvadze, una dintre personalitățile cheie ale Bisericii Georgiei, un smerit ieromonah și egumen, dar și profesor al Academiei din Tibilisi, mâna dreaptă a Patriarhului Ilias al Georgiei.

Pseudo-sinodul din Creta a introdus o nouă eclesiologie în Biserică, o eclesiologie neclară, cu influențe protestante. Nu mai este definită Biserica și cine sunt cei dinafara Bisericii în mod ortodox, patristic, într-un limbaj înțeles de omul contemporan. Așa cum a observat **părintele Mihail**, din dorința de a vorbi omului contemporan din afara Bisericii s-a ajuns la secularizarea limbajului și nu se mai transmite ethosul Bisericii, ci s-a ajuns la o golire de Duh prin limbajul amețitor din Creta. Golirea de Duh are ca și bază gândirea varlaamită și lipsa de înțelegere a propriei identități (conform mărturiei părintelui Matei Vulcănescu, care a participat și el, în calitate de invitat, din partea Mitropoliei de Pireu, Grecia; tot el ne spune o veste foarte bună, că „denumirea istorică de Biserici pentru eterodocși” a fost **DEJA** condamnată, în Sinodul de la Ierusalim din 16 martie 1672, în vremea Patriarhului Dositei, când a fost anatematizată Mărturisirea de credință a Patriarhului Kiril Lukaris, mărturisire de influență calvino-reformată).

5. Trădarea lui Dumnezeu Cel Unul – este o altă *ispită* adusă de ecumenismul eretic. În **Psalmul 95, 5** se spune: *”toți dumnezeii păgânilor sunt draci.”* După atâtea întâlniri ecumeniste inter-creștine și inter-religioase este de așteptat ca ierarhii noștri, *binecuvântați* deeretici și de păgâni prin împreună-rugăciunea cu ei sau prin aprinderea de lumânări în comun, să se întoarcă acasă *cu niște duhuri*, iar clerul și poporul sunt ținta acestor duhuri, ca să surpe pe cât mai mulți. Bine spunea cineva că teologii români care studiază în Apus ar trebui la întoarcerea acasă să fie supuși la rânduiala Mirungerii celor care au căzut în erezii. Însă ei nu vor să scape de erezii, ci au fost *susținuți financiar puternic* pentru ca acum să facă un singur lucru: să facă ascultare de *”tatăl minciunii”* (**Ioan 8, 44**), să mintă poporul, cu zâmbetul pe buze, să spună doar adevărurile care nu dor, să nu supere pe nimeni, să fie *corecți politic*. Numai așa *cariera* lor este asigurată.

Pe clădirea reformată din municipiul Sf. Gheorghe, județul Covasna, este o expresie în limba maghiară, care în traducere ar suna așa: *Există un singur Dumnezeu*. La prima vedere pare o mărturie adevărată, însă ea de fapt exprimă învățătura eretică, antitrinitară, a reformaților. Însă și ethosul românesc a fost alterat puternic de această idee: *care este problema, că doar este un singur Dumnezeu*. Într-adevăr, există un singur Dumnezeu, însă Acesta, Cel Unul și Adevărat este cel mărturisit de Ortodoxie. Restul *dumnezeilor* – al papistașilor, al protestanților, al neo-protestanților, al evreilor, al mahomedanilor – sunt **DRACI**, nimic mai mult.

6. Decapitarea Bisericii de către înșiși ierarhii ei – acum câțiva zeci de ani papa Pius al IX-lea afirma la Conciliul II Vatican, că **”Io sono la Chiesa”** = Eu sunt Biserica⁵ Nici papistașii nu au fost de acord cu așa ceva. Acum experimentăm și noi același lucru. Unii episcopi se identifică pe ei înșiși cu Biserica și uzurpă pe Însuși Capul acesteia, Domnul Hristos. Noi nu recunoaștem nici un cleric, de orice rang ar fi, ca fiind infailibil. Până acum Biserica s-a apărut prin dogme și canoane, acum *se apără* cu jandarmeria și cu poliția?

Învățătura Bisericii este că harul se transmite prin succesiune apostolică, însă această succesiune nu este numai una exterioară, adică faptul că prin punerea mâinilor (act fizic, extern) se transmite harul arhieriei și al preoției, ci mai ales una profundă de identitate a credinței unui apostol cu absolut toți urmașii hirotoniți de el și de ierarhii de după el. Cu alte cuvinte, atâta vreme un cleric este cu adevărat cleric cât el este ortodox în credință și în trăire. Altfel, se caterisește. Iar semnatarii din Creta *au reușit* acolo un lucru cu adevărat *istoric* (că tot voiau să facă *istorie*): și-au semnat propria lor caterisire, recunoscând ca *biserică* toate ereziiile, condamnate de Sfinții Părinți și combătute, cu prețul vieții lor, de Sfinții Mucenici ai Bisericii.

Pentru a fi mai bine înțeles voi relata – din sursă directă (din spusele ieromonahului Grigorie Sanda) – cele petrecute la **Mănăstirea Lacul Frumos** acum câteva luni. După adunarea din Creta șocul românilor ortodocși a fost mare: toți ierarhii români prezenți acolo au făcut pactul cu erezia. Din documentele sinodale – apărute după luni de zile – se vede că doar un singur episcop din toți cei 165 prezenți acolo a semnat la un moment dat, pe documentul nr. 6, altfel decât a-și trece numele: mitropolitul Olteniei a scris că crede *”într-una Sfântă, Soborni-*

⁴ **Sursa:** <https://stranaortodoxa.wordpress.com/2017/06/16/simpozionul-inter-ortodox-din-bulgaria-9-10-iunie-pe-tema-pseudo-sinodului-din-creta-denumirea-istorica-de-biserici-pentru-eterodocsi-a-fost-condamnata-deja-in-sinodul-de-la-ierusalim-din/>

⁵ A se vedea studiul foarte bun postat la adresa: <http://revistateologica.ro/vechi/articol.php?r=39&a=3613>.

cească și Apostolică Biserică.” Oare această licărire de conștiință fusese suficientă? Monahii de la Lacul Frumos l-au primit, la câteva zile după întoarcerea în țară, pe mitropolitul Irineu la mănăstire și, neștiind gravitatea celor petrecute în Creta, au luat, cum era și normal, binecuvântare de la el. După plecarea mitropolitului au urmat trei zile de mari tulburări între părinți, inedite pentru viața lor de până atunci și care se vedeau a fi ca niște atacuri demonice. După ce s-au liniștit, reflectând la cele întâmplate, și-au dat seama de unde a venit *tulburarea cea mare*: din binecuvântarea mitropolitului.

Noi vrem să avem ierarhi sfinți, mărturisitori, ortodocși. Acesta este și scopul acestei sinaxe. Nu vrem și nu vom ieși din Biserică, noi suntem în Biserică și Hristos ne va ajuta să rămânem în ea. Cel prigunit nu este fiecare dintre noi, ci este Hristos, iar noii farisei și cărturari ucigași de Hristos sunt ecumeniștii de astăzi. Însă mai este nădejde. Dar nu ne culcăm pe-o ureche, ci ducem lupta, cât ne va ajuta Dumnezeu. Iar după noi vor urma alții, mai buni și mai sfinți ca noi. Biserica – adică cei **ortodocși în credință și în trăire** – nu va pieri, iar *porțile iadului* vor birui numai pe cei ce, ecumeniști fiind până la capăt, se vor rupe ei singuri de Trupul cel viu, sfânt și sfințitor, plin de har și de adevăr al lui Hristos.

7. Cea mai gravă problemă am lăsat-o spre analiză la urmă: sunt mulți care înțeleg că situația de azi este dezastruoasă însă, atunci când văd că nu au deloc argumente, apelează la acesta: **nu ne pasă, aceasta nu este lupta noastră, să iasă alții în față, noi mai așteptăm.**

Să spunem lucrurilor pe nume: lașitatea românească este deja proverbială. Însă ea nu face parte din ethosul românesc ortodox, ci este mai degrabă o tumoră ecumenisto-masonico-comunisto-consumistă. Avem milioane de strămoși care au dat totul, fără să ezite, pentru credința curată primită de la Sfântul Apostol Andrei. Acest cuvânt: *mai aștept* folosit de mulți azi nu are nici o legătură cu verbul *aștept* din finalul Simbolului de credință ortodox (*aștept învierea morților*), ci este o expresie a propriei neputințe, a lașității paralizante și a fricii de *propria umbră*. Ne temem de unii oameni? Facem ascultare de astfel de oameni și credem că ne vom mântui așa? Răspunsul este simplu: cei ce așteaptă nu au în vedere perspectiva vieții veșnice, ci așteaptă doar să fie lăsați în pace, în traiul lor de huzur, de auto-suficiență, de *trăiește clipa*, de fii stăpân la tine în eparhie sau parohie, vorbește despre Hristos, dar nu Îl iubi pe Hristos, pentru că a-L iubi înseamnă să Îl iei în brațe, ori aceasta presupune să te răstignești împreună cu El, pentru ca brațele Lui deschise și întinse pe cruce să le întâlnească pe ale tale. Dar, dacă nu Îl iubim pe Hristos, cum vom putea să ne înfățișăm în fața Lui la judecată? Sau, mai trist, cum să ne dorim să fim o veșnicie cu Cel pe care nu L-am iubit deloc și ne-am rușinat a-L mărturisi? Eu mă cutremur de răspuns și las la conștiința fiecăruia să Îl ofere, așa cum dorește, iubirii răstignite, dar și înviate, a lui Hristos.

Deci, ce este de făcut acum, în continuarea firească a ceea ce am făcut deja în ultimele luni, fiecare după măsura lui, după cum l-a luminat Dumnezeu? Răspunsul îl voi lua dintr-un studiu prezentat la Simpozionul din Sofia (Bulgaria) de care am amintit mai sus, de **părintele Anghelos Anghelakopulos**, cu titlul: *Cum a depășit Ortodoxia momentul Sinodului de la Ferrara-Florența?*⁶

Părintele Anghelos afirmă că *momentul* Creta seamănă cu cel de la Ferrara-Florența. Trădare a fost și acolo, generalizată, cu excepția Sfântului Marcu Eugenicul, care nu a semnat unirea cu Roma, trădare a fost însă și aici, în Creta, prin recunoașterea ca *biserici* a tuturor erezilor și prin celelalte hotărâri inacceptabile pentru poporul ortodox. Trădarea din Creta a fost mai adâncă și mai gravă.

Sinodul tâlhăresc de la Ferrara-Florența a fost impus de sus și a avut motive politice, străine de țelul duhovnicesc al păcii reale și al unirii adevărate. De aceea el a fost respins de cei simpli și e deja, așa cum observă prof. Karl Heussi⁷, *doar o simplă hârtie*.

Ceea ce erezia papismului a urmărit vreme de secole, prin falsificarea sistematică a textelor patristice, a fost oferit de latino-cugetătorii și papofiliile *ortodocși* la sinodul de la Florența. Însă acest lucru a fost anulat de apărătorul credinței ortodoxe, poporul credincios, de Sfântul Marcu Eugenicul și de patriarhul Ghenadie Scolarios⁸.

În Constantinopol, poporul ortodox nu a acceptat falsa unire, pentru că voia unirea cea bună cu papistașii, pe baza credinței ortodoxe și a Sfintei Tradiții⁹. Mulțimea a fost entuziasmată de atitudinea fermă a Sfântului

⁶ Sursa - https://katanixis.blogspot.ro/2017/06/blog-post_481.html

⁷ K. Heussi, *Kompendium der Kirchengeschichte*, Tübingen 1909, p. 280.

⁸ Pr. Prof. Dr. Theodoros Zisis, *Căderea Constantinopolului, potrivit mărturiei lui Ghenadioe Scolarios*, în revista *Theodromia*, aprilie-iunie, 2006, pp. 219-239.

⁹ V. Stavridis, *Sinodul de la Ferrara-Florența*, în revista *ThIE*, volumul al XI-lea, p. 1020.

Marcu Eugenicul de-a lungul desfășurării sinodului. Ea îl vedea pe Sfântul Marcu ca fiind unicul ierarh, care a avut curajul și capacitatea de a apăra învățătura dogmatică dreaptă a Bisericii.

Poporul grec a vrut atunci să afle dacă la Florența a biruit Ortodoxia. Trădătorii Ortodoxiei, simțind mânia poporului, răspundeau cu căință: ”ne-am vândut credința, am schimbat evlavie cu impietatea, trădând jertfa cea curată, am devenit azimiți (adică papistași).”¹⁰ Ziceau că sunt vrednici să li se taie mâna care a semnat, să li se smulgă limba care a mărturisit erezia.¹¹ Noi, astăzi, nu cerem așa ceva ierarhilor români apostatați, nu avem vreo pornire violentă contra lor (așa cum au ei, datorită conștiinței vinovate care îi mustră), ci vrem ca ei să se lepede de hotărârile din Creta și să redevină păstori ortodocși.

Deja poporul auzise din gura Sfântului Marcu Eugenicul că sinodul tâlhăresc de la Florența va fi respins și falsa unire va fi anulată¹². Chiar și împăratul bizantin Ioan, temându-se de revolta poporului, nu a vorbit despre hotărârea semnată la Florența.¹³ Având în minte îndemnurile Sfântului Marcu Eugenicul, poporul nu se temea nici de patriarh, nici de împărat.

Revolta poporului ortodox împotriva trădării de la Florența a fost așa de mare încât în scurt timp aproape toți episcopii greci care au semnat falsa unire s-au simțit obligați să își retragă semnătura prin noi declarații pe care le-au făcut.¹⁴ ”Latino-cugetătorii erau ocoliți. Susținătorii falsei uniri erau din ce în ce mai izolați. În bisericile în care ei slujeau credincioșii nu mergeau. Chiar și cei care înainte mergeau acolo din curiozitate, acum îi ocoleau”¹⁵. Poporul ortodox nu voia să aibă nici o comuniune bisericească cu episcopii și cu clericii latino-cugetători.

Iată care a fost contribuția poporului la repunerea în drepturi a Ortodoxiei: acesta nu numai că își cunoștea credința, însă știa și care trebuia să fie atitudinea sa atunci când credința era trădată. Iar această atitudine era întreruperea pomenirii și a comuniunii bisericești cu latino-cugetătorii.

Este clar că dacă nu ar fi existat, din bunăvoința lui Dumnezeu, Sfântul Marcu Eugenicul în acea perioadă critică pentru Ortodoxie, tot Răsăritul s-ar fi latinizat și credința adevărată ar fi dispărut de pe pământ.

Important este că Sfântul Marcu nu a luptat numai împotriva sinodului tâlhăresc de la Ferrara-Florența, lucru care este cunoscut de mulți, ci a luptat și după semnarea unirii și după întoarcerea la Constantinopol. Aceste ultimele lupte ale lui sunt necunoscute de majoritatea, însă au probabil o importanță mai mare decât cele din timpul sinodului de la Ferrara-Florența. După întoarcerea la Constantinopol, Sfântul Marcu a avut un singur scop: să lupte împotriva sinodului tâlhăresc, anticanonic, antiortodox și fals de la Florența și împotriva textului falsei uniri a Ortodoxiei cu papismul.

De asemenea, Sfântul Marcu a întrerupt comuniunea bisericească cu toți cei care au semnat unirea și cu cei care îi urmau pe aceștia. Silvestru Siropoulos spune că Sfântul Marcu nu era în comuniune bisericească nici cu Sinodul grec. Însă el a mai avut în problema întreruperii pomenirii ceva unic: a vrut să păstreze această întrerupere a pomenirii nu numai cât trăia, ci și după moarte. Înaintea morții a dat ultimele indicații celor aflați în jurul lui. El a arătat cât de bine înțelesese valoarea întreruperii pomenirii și siguranța pe care o simțea făcând aceasta, căci plecând din viața aceasta avea credința curată și nefalsificată ca fiind cea mai mare zestre a sa pentru întâlnirea cu Iisus Hristos.

Sfântul Marcu avea conștiința că, întrerupând pomenirea aici, îi va întâlni dincolo pe sfinții care au întrerupt pomenirea ereticilor sau filo-ereticilor din vremea lor, pe toți cei prigoniți pentru credință, pe Mucenicii adevărului și pe toți cei care au iubit puritatea și integritatea credinței și au suferit pentru aceasta.

A spus că era convins că cu cât se îndepărta bisericește mai mult de latino-cugetători, cu atât se apropia de Dumnezeu, se unea cu adevărul și cu sfinții. Dimpotrivă, dacă s-ar fi apropiat de latino-cugetători s-ar fi îndepărtat de Dumnezeu și de învățătoria Bisericii. Nu voia să aibă nici o comuniune bisericească cu ereticii, pentru a nu se amesteca în credință cele cu neputință de amestecat.¹⁶

¹⁰ Dukas, *Historia Byzantina*, ediția Bekker, Bonn, 1834, p. 216.

¹¹ K. Paparigopoulos, *Istoria poporului grec*, Ediția a VI-a, volumul V, Atena, 1932, p. 276.

¹² Sfântul Marcu Eugenicul, *Epistola către Teofan*, în *Patrologia Graeca* (P.G.), volumul 160, coloana 1097C.

¹³ P. Grigorios, *Relațiile dintre catolici și ortodocși*, Atena, 1958, pp. 524-525.

¹⁴ Ghenadie Scolarios, în P.G. 160, 723D.

¹⁵ Joseph Gill, *Sinodul de la Florența*, Atena, 1962, pp. 405, 407.

¹⁶ Sfântul Marcu Eugenicul, *Apologia*, în P.G. 160, 536CD.

De partea Sfântului Marcu Eugenicul a fost patriarhul Ghenadie Scolarios, nu însă numai ca un simplu adept al lui. El a fost imaginea fidelă a Sfântului Marcu, asemenea unei noi întrupări a lui. De aceea Sfântul Marcu l-a ales în mod oficial, înainte de a muri, drept continuator al luptelor lui.

Luptele celor doi – Marcu și Ghenadie, precum și ale întregului cler și popor ortodox, au dus la rezultatul dorit. Biserica Ortodoxă, prin hotărâri sinodale panortodoxe, a respins și a condamnat documentul *de unire* al așa-numitului *sinod* de la Florența ca fiind ”*tâlhbăresc, mârșav, ilicit, fals* etc.”¹⁷ Aceasta s-a făcut prin Sinodul de la Moscova (1441), cel de la Ierusalim (1443), prin apologia clerului Constantinopolului către împăratul Ioan al VIII-lea Paleologul (1443), prin Sinoadele Bisericilor Ungrovlahiei, Serbiei și Georgiei, prin Sinoadele de la Constantinopol (1450, 1484 și 1727) etc.

Nu ar fi deloc îndrăzneț și exagerat să susținem că în zilele noastre trăim o reînviere a duhului de la Ferrara-Florența. Adunarea tâlhbărescă din Creta este o nouă *Ferrara-Florența*. Nu este nici sfântă, nici mare, nici sinod. Este un pseudo-sinod tâlhbăresc, florentin, eretic, ecumenist. Este clară nevoia ca Bisericile Ortodoxe locale, mai ales cele care nu au luat parte la adunarea din Creta, dar și un nou Sinod Panortodox:

- a) să condamne așa-numitul *sinod* din Creta ca fiind unul tâlhbăresc, eretic și ecumenist;
- b) să respingă textele lui ca eretice, mai ales cel despre relațiile cu eterodocșii;
- c) să îi condamne pe organizatorii, protagoniștii lui, pe semnatari și pe cei care acceptă textele lui eretice;
- d) să condamne ecumenismul inter-creștin și inter-religios ca panerezie;
- e) să hotărască ieșirea Bisericilor Ortodoxe locale din așa-numitul *Consiliul Mondial al Bisericilor*, de fapt al ereziilor;
- f) să suspende orice apariție publică comună a ortodocșilor cu păgânii și cu ereticii;
- g) să renunțe la dialogul lipsit de roade al Ortodoxiei cu orice tip de eretici.

În final, părintele Anghelos a făcut urarea: ”*fie ca Dumnezeuul nostru, Sfânta Treime, să ne învrednicească a trăi și momentul condamnării sinodale a sinodului tâlhbăresc din Creta, pentru rugăciunile preasfințiților, sfințiților și frățiilor voastre.*”

Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu!

pr. dr. Ciprian-Ioan Staicu

¹⁷ Ioannis Karmiris, *Monumentele dogmatice și simbolice ale Bisericii Ortodoxe Universale*, volumul I, Atena, 1952, pp. 28-29.